

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3025/2022. (I. 19.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SZfF.7/2020/36. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó – az eljárás során kiegészített – alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján, melyben a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SZfF.7/2020/36. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte a Budapest területén működő ítéletábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF36/2019/13. számú határozatára is kiterjedő hatállyal.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás során megállapított tényállás szerint az indítványozó 2001. július 1. napján kapott bírói kinevezést, jelenlegi szolgálati helyén 2017. októberétől teljesített szolgálatot, ahol munkaügyi, közigazgatási peres és nemperes ügyekben járt el. Az illetékes törvényszék elnöke 2018. augusztus 14. napján elrendelte az indítványozó soros vizsgálatát, mely 2019. január 14. napján azzal a felhívással zárult, hogy az indítványozó a bírói tisztségéről 30 napon belül mondjon le, mely felhívásnak az indítványozó nem tett eleget. Az illetékes törvényszék elnökének kezdeményezésére az elsőfokú szolgálati bíróság SZÉ.1/2019/28. számú határozatával az indítványozóval szemben elrendelt eljárást megszüntette, és az indítványozó munkájának új értékelését rendelte el. A határozatot a másodfokú szolgálati bíróság SZfÉ.7/2019/11. számú határozatával helybenhagyta.
- [3] 1.2. Időközben, 2018. december 20. napján az illetékes törvényszék elnöke az indítványozóval szemben fegyelmi eljárás megindítását is kezdeményezte, részben az elnöki irodavezetővel, részben a közigazgatási és munkaügyi bíróság vezetőjével szembeni magatartása miatt. Ugyancsak a fegyelmi eljárás megindítására adott okot, hogy az indítványozó betegállománya idején a közigazgatási és munkaügyi bíróság elnöke megvizsgálta az indítványozó szobájában lévő aktákat, mely vizsgálatot követően a törvényszék elnöke célvizsgálatot rendelt el, melynek eredménye szerint a 2018. évben az indítványozó számos ügyben késsedelemmel intézkedett és további súlyos mulasztások is terhelik. A fegyelmi vizsgálat alapjául szolgált az a tény is, hogy az indítványozó betegállományból való visszatérését követően a közigazgatási és munkaügyi bíróság elnöke összesen 39 ügyben szólította fel az indítványozót arra, hogy tizenöt napon belül intézkedjen, melyekből csak 23 ügyben történt intézkedés, a többi ügy továbbra is elintézetlen maradt. A fegyelmi eljárás kezdeményezője ugyancsak az indítványozó terhére rótta, hogy nem adott tájékoztatást a betegállományból történő visszatérésének várható időpontjáról, az igazgatási vezető küldeményeit pedig több alkalommal is nehézséggel lehetett az indítványozó számára kézbesíteni. Az indítványozó tagadta a fegyelmi vétség elkövetését.

- [4] 1.3. A Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság tanácsa SZF.36/2019/13. számú határozatában megállapította, hogy az indítványozó elnöki irodavezetővel szemben tanúsított magatartása a bírói tisztséghez nem volt méltó, és így fegyelmi vétségnek minősül, azonban a közigazgatási és munkaügyi bíróság elnökével szembeni magatartása „nem éri el a fegyelmi vétség szintjét”. A fegyelmi vétség elkövetése körében a határozat rögzítette, hogy mivel az indítványozó saját nyilatkozata szerint is „tudatában volt a munkaképtelen állapotának szükségtelen volt e körben az orvosszakértői bizonyítás lefolytatása, ezért a szolgálati bíróság a pszichiáter-orvosszakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványt elutasította”.
- [5] Az elsőfokú szolgálati bíróság szerint nem volt jogsértő, hogy az indítványozó távollétében a közigazgatási és munkaügyi bíróság elnöke az indítványozó szobájában lévő ügyeket megvizsgálta, azonban a törvényszék elnöke a célvizsgálatot már nem rendelhette volna el jogszerűen. Az elsőfokú szolgálati bíróság szerint alkalmas volt az együttműködési kötelezettség megszegésének megállapítására, hogy az indítványozó a táppénzének várható időtartamát kifejezett felhívás ellenére nem közölte, miként az is, hogy az indítványozó az igazgatási vezető intézkedése ellenére nem intézkedett valamennyi érintett ügyben az előírt határidőn belül. Az elsőfokú szolgálati bíróság azt is megállapította végezetül, hogy miután az indítványozó valamennyi vezetői küldeményt átvette, ezért ezzel összefüggésben nem róható az indítványozó terhére olyan kötelezettségszegés, amely fegyelmi vétség elkövetését alapozná meg. Mindezen szempontokra figyelemmel az elsőfokú szolgálati bíróság az indítványozóval szemben két fizetési fokozattal való visszavetés fegyelmi büntetést szabott ki.
- [6] 1.4. Az indítványozó fellebbezése alapján a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság Szf.7/2020/36. számú határozatával az elsőfokú határozatot részben megváltoztatta, és az indítványozóval szemben egy fizetési fokozattal való visszavetés fegyelmi büntetést szabott ki. A másodfokú szolgálati bíróság egyértelműsítette (figyelemmel a célvizsgálat elrendelésével kapcsolatos elsőfokú szolgálati bírósági megállapításra is), hogy az indítványozó pontosan mely ügyekben és pontosan hány nap bírói késedelem állapítható meg, és elrendelte a fegyelmi ügyben született vizsgálóbiztosi jelentés kiegészítését is. E körben a másodfokú határozat rögzítette, hogy „a vizsgálóbiztos felhívásának a tényállás tisztázásához szükséges valamennyi körülmény feltárása érdekében az elsőfokú eljárásban lett volna helye, mely elmulasztott eljárási cselekmény azonban a másodfokú eljárásban kiegészítő bizonyítás elrendelésével” orvosolható volt. A másodfokú szolgálati bíróság úgy értékelte, hogy „az a bírói magatartás, amely a bírósági vezető törvényen alapuló igazgatási intézkedését nem az előírtaknak megfelelően teljesíti”, alapul szolgálhat a vétkes kötelezettségszegés megállapítására, mely körben az elsőfokú szolgálati bíróság a szükséges vizsgálatot lefolytatta és a szükséges szempontokat értékelte. A másodfokú szolgálati bíróság szerint az indítványozó elnöki irodavezetővel szembeni magatartása értékelése során nincs jelentősége annak, hogy az indítványozó magatartását milyen okok generálták, hiszen arra semmilyen körülmény nem szolgálhatott volna alapul, és figyelemmel az indítványozó nyilatkozataira, az ügyben orvosszakértői bizonyítás elrendelése sem volt szükséges. Nem állapította meg végezetül a másodfokú szolgálati bíróság az együttműködési kötelezettség megszegését a munkába való visszatérés várható időpontja bejelentése elmulasztásával összefüggésben, ugyanis az indítványozó a munkába történő visszatérést megelőző utolsó munkanapon járt a házi orvosánál, így korábban nem vált előtte ismertté a keresőképes állapotának időpontja sem.
- [7] 1.5. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszát, melyet az Alkotmánybíróság főtítkárnak felhívására utóbb kiegészített. Kiegészített alkotmányjogi panaszában az indítványozó a Kúria mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZf.7/2020/36. számú határozata alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, a Budapest területén működő ítélőtábla mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság SZF.36/2019/13. számú határozatára is kiterjedő hatállyal. A kiegészített alkotmányjogi panasz szerint a támadott határozatok ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével, az alábbiak szerint.
- [8] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmeként értékeli az indítványozó, hogy amikor az elsőfokú szolgálati bíróság elnöke kijelölte az elsőfokú tanács tagjait és a vizsgálóbiztost, akkor egy olyan összetételű tanácsot jelölt ki az indítványozó ügyében történő eljárásra, amely összetételű tanács a kijelölés időpontjában az elsőfokú szolgálati bíróságon nem működött. Mindez pedig az alkotmányjogi panasz szerint azt eredményezte, hogy az indítványozót elvonták törvényes bírójától. Azáltal pedig, hogy a másodfokú szolgálati bíróság nem helyezte hatályon kívül az elsőfokú határozatot, az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti hatékony jogorvoslathoz való joga is sérelmet szenvedett.

- [9] Az indítványozó megítélése szerint a másodfokú eljárásban sérült a társasbíráskodás Alaptörvény 27. cikk (1) bekezdése szerinti elve is, ugyanis a másodfokú szolgálati bíróság elnöke több esetben egyedül, tanácsülés tartása nélkül hozott meg olyan döntéseket, amelyek meghozatala a hatályos jogszabályok értelmében a tanács hatáskörébe tartozott volna. E körben az indítványozó sérelmezi, hogy a tanács elnöke tanácsülés tartása nélkül határozott a vizsgálóbiztos jelentésének kiegészítéséről, azáltal pedig, hogy ezt a kiegészített jelentést a másodfokú szolgálati bíróság felhasználta, az ügydöntő határozat is alaptörvény-ellenessé vált.
- [10] Ugyancsak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének tekinti az alkotmányjogi panasz, hogy a másodfokú szolgálati bíróság a fegyelmi eljárás kezdeményezőjétől e-mailen keresztül fogadott be nyilatkozatot, beadványt, azt joghatályosnak tekintette, miközben a vonatkozó jogszabályok és a Kúria ügyviteli szabályzata alapján a fegyelmi ügyeket és a szolgálati bíróság iratait papíralapon kell feldolgozni, az e-mailen megküldött iratok pedig a polgári perrendtartás alapján is hatálytalanok. A meg nem engedett kapcsolattartási mód éppen ezért az indítványozó szerint a fegyverek egyenlősége elvének sérelméhez is vezetett.
- [11] Mind a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, mind pedig a hatékony jogorvoslathoz való jog sérelmeként értékeli az indítványozó, hogy sem az elsőfokú, sem pedig a másodfokú eljárásban nem kapott lehetőséget annak a ténynek a szakértői úton történő bizonyítására, hogy az elnöki irodavezetővel történő konfliktusa során az indítványozó olyan betegségben szenvedett, mely a belátási képességét korlátozta. Ellentmondásként jelöli meg a panasz, hogy a másodfokú határozat szerint nincs jelentősége annak, hogy az indítványozó kérdéses magatartását milyen okok generálták, melyhez képest az indítványozó egészségügyi problémáját a szankció kiszabása során mégis figyelembe vette, az eljáró bíróság pedig ráadásul egy szakkérdésben szakértő kirendelése nélkül, maga döntött.
- [12] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint elsőként az alkotmányjogi panasz befogadhatósága törvényi feltételeinek fennállását vizsgálta meg.
- [13] 2.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát 2021. július 5-én, határidőben terjesztette elő. Az indítványozó jogosultnak és érintettnek tekinthető, mert saját egyedi ügyével összefüggésben terjesztette elő az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszát. Az indítványozó a rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jogot tartalmaznak, az indítványozó pedig (bár az Alaptörvény további rendelkezéseire is utal panaszában) kifejezetten csak ezen alaptörvényi rendelkezések sérelmét állította kiegészített alkotmányjogi panaszában.
- [14] 2.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdésének megfelelően az Alkotmánybíróság az eljárásában mindenképp azt vizsgálja, hogy az ügy érdemében hozott döntés (jelen esetben a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság SzfF.7/2020/36. számú határozata) alaptörvény-ellenes-e, az Abtv. 43. § (4) bekezdésének megfelelően pedig csak a vizsgált bírói döntés megsemmisítése esetén van arra az Alkotmánybíróságnak lehetősége, hogy megsemmisítse a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is. Mindennek azért van jelentősége, mert az indítványozó az elsőfokú szolgálati bíróság összetételével kapcsolatos, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének, illetőleg ezzel összefüggésben a XXVIII. cikk (7) bekezdésének sérelmét állító aggályaira vonatkozóan fellebbezést nem terjesztett elő – azaz e körben a jogorvoslati lehetőségeit valójában nem mérítette ki {legutóbb hasonlóan például: 3431/2021. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [31]}. Az alkotmányjogi panasz ekként ebben az elemében nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdése követelményét. Az Alkotmánybíróság külön is megjegyzi, hogy a Budapest területén működő ítéletábró mellett eljáró elsőfokú szolgálati bíróság elnöke határozatával értesítette az indítványozót arról, hogy a fegyelmi eljárás lefolytatására mely szolgálati bíróságot jelölte ki, az indítványozó pedig a határozatnak megfelelően a tanács tagjaival, illetőleg a vizsgálóbiztos személyével szemben nyolc napon belül írásban elfogultsági kifogást, illetve kizárási kérelmet is előterjesztett volna, ám az indítványozó ezen lehetőségekkel sem élt.
- [15] 2.3. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kétegye, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

- [16] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmét számos vonatkozásban (társasbíráskodáshoz való jog, fegyverek egyenlősége, nyilatkozattételi jog korlátozása, szakértő kirendelésének mellőzése, szakkérdésben való döntés mint hatáskör túllépése, jogorvoslathoz való jog sérelme) állította.
- [17] Az Alkotmánybíróság mind a XXVIII. cikk (1) bekezdésével, mind pedig a XXVIII. cikk (7) bekezdésével összefüggésben részletesen kimunkált esetjoggal rendelkezik, melyre figyelemmel az indítvány alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem fogalmaz meg. Az Alkotmánybíróságnak ezért azt kellett értékelnie, hogy az indítványból a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességi kétely következik-e.
- [18] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában részben arra hivatkozással állítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét, hogy a másodfokú szolgálati bíróság elnöke több esetben tanácsülés tartása nélkül, egyedül eljárva hozott végzést, mellyel sérült a társasbíráskodás elve.
- [19] Az Alkotmánybíróság 3219/2018. (VII. 2.) AB határozatában megerősítette, hogy „az Alaptörvény 27. cikke a társasbíráskodás elvét tekinti alapvetőnek, amikor megállapítja, hogy Magyarországon a bíróságok főszabály szerint – törvény eltérő rendelkezése hiányában – tanácsban ítélik meg. Az Alkotmánybíróság azt is leszögezte, hogy a »bíróság függetlenségének ereje« és a »tisztes eljárás fokozott garanciája« fejeződnék ki abban, hogy a – lelkiismeretüknek megfelelő – törvényes döntés meghozatalára feljogosított bírókból álló bírói tanács, mérlegelő tevékenységének eredményeképpen születik meg a döntés. A társasbíráskodás elvéből tehát az következik, hogy a ténymegállapítás, a jogértelmezés és a döntés a bírói tanács tagjait közösen illeti meg, és együttes tevékenységre kötelezi őket. [...] Az Alkotmánybíróság ismételtén rámutat, hogy a tisztes eljárás egyik garanciális eleme és a bírói függetlenség egyik biztosítója is egyben az, hogy a bírák tanácsban ítélik meg a törvényes döntést. A társasbíráskodás elvéből következik, hogy a tények megállapítása, a bizonyítékok értékelése, a jogértelmezés és a döntés a bírói tanács tagjait közösen illeti meg, és együttes tevékenységre kötelezi őket.” {3219/2018. (VII. 2.) AB határozat, Indokolás [27]–[31]}
- [20] Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozó által kifogásolt másodfokú végzések egy része olyan eljárási cselekményekre vonatkozott (tárgyalás kitűzése, veszélyhelyzet ismételt kihirdetésére tekintettel a tárgyaláson telekommunikációs eszköz útján történő részvétel lehetőségének biztosítása), melyek meghozatalára a szolgálati bíróságok ügyrendjének 12. § (1) bekezdése szerint a szolgálati bírósági tanács elnöke egyébként is jogosult volt, azok ugyanis olyan eljárási kérdéseknek tekinthetők, amelyek az ügy érdemét nem érintik, ellenben a hatékony pervezetés biztosításához nélkülözhetetlenek, ily módon pedig nem tartoznak a másodfokú tanács által az Alaptörvény követelményeiből fakadóan kötelezően társasbíráskodás körében eldöntendő kérdések körébe. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az SzfF.7/2020/23. számú, a vizsgálóbiztosi jelentős kiegészítésére vonatkozó, jegyzőkönyvbe foglalt végzést is kifogásolta, melynek meghozatalára a szolgálati bíróságok ügyrendje 17. § (2) bekezdése alapján a másodfokú szolgálati bíróság tanácsa volt jogosult. Az indítványozó által az alkotmányjogi panasz mellékleteként előterjesztett jegyzőkönyvből is az tűnik ki ugyanakkor, hogy a fenti végzést „a másodfokú szolgálati bíróság meghozta, a tanács elnöke kihirdette”. Önmagában az a tény, hogy a jegyzőkönyv nem utal arra, hogy zárt tanácsülés tartására került volna sor, még nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, figyelemmel a jegyzőkönyv megállapításaira.
- [21] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztes bírósági eljáráshoz való jog sérelmeként értékeli azt is, hogy az elsőfokú és a másodfokú szolgálati bíróságok tanácsai a kezdeményező törvényszéktől *contra legem* e-mailes úton fogadtak beadványokat, miközben az indítványozó beadványait postai úton vagy tárgyaláson, papíralapon nyújthatta be az eljáró tanácsnak, ezzel sértve a fegyverek egyenlőségének követelményét.
- [22] Az Alkotmánybíróság a tisztes bírósági eljáráshoz való jog részét képező fegyveregyenlőség elvével kapcsolatban más ügyben arra mutatott rá, hogy az elv „lényege az ügy szempontjából jelentős nyilatkozatokhoz és bizonyítékokhoz való hozzáférés mindkét fél számára, valamint lehetőség arra, hogy észrevételeit előadhassa a bíróság előtt” [lásd például: 3100/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [115]]. Jelen esetben az indítványozó sérelme alapvetően nem annak megállapítására irányul, hogy ő maga nem terjeszthetett elő e-mailben nyilatkozatot (hiszen maga sem állítja azt, hogy ilyen módon élt vagy élni akart volna a nyilatkozattétel lehetőségével), hanem valójában azt sérelmezi, hogy a másodfokú szolgálati bíróság olyan iratokra alapozta a döntését, amelyet a vonatkozó eljárási szabályok értelmében figyelmen kellett volna hagynia. Az Alkotmánybíróság e körben figyelemmel volt arra, hogy a fegyelmi eljárás kezdeményezője 2020. augusztus 4. napján terjesztette elő „észrevételét”, mely azonban tartalmilag sem egyezik meg a másodfokú szolgálati bíróság határozatának 8. oldalán található „fellebbezési ellenkérelemmel”. Az indítványozó által sérelmezett és

az alkotmányjogi panasz mellékleteként előterjesztett „észrevétel” egyébként is azt rögzítette, hogy „[a]z I. fokú eljárás során tett nyilatkozatunkat változatlanul fenntartjuk, az eljárás alá volt bíró fellebbezésének és költségigényének elutasítását, az I. fokú ítélet helybenhagyását kérjük”. Azáltal pedig, hogy a fegyelmi eljárás kezdeményezője fellebbezési ellenkérelmet (és nem pedig csatlakozó fellebbezést) terjesztett elő, erről a másodfokú szolgálati bíróságnak érdemben egyébként sem kellett döntenie. Mindezen szempontokra figyelemmel az alkotmányjogi panasz ezen eleme sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.

- [23] Az indítványozó azt is a tisztességes eljárás sérelmeként értékelte, hogy a másodfokú szolgálati bíróság a vizsgálóbiztosi jelentés kiegészítését rendelte el, illetve az indítványozó orvosszakértő bevonására irányuló indítványát elutasította, az indítványozó esetleges vétőképtelen állapotával kapcsolatos szakkérdésben maga döntött.
- [24] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja alapján a bírói döntéseket az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti, és jogköre a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatára és kiküszöbölésére korlátozódik, ezért a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel” {lásd például: 3464/2021. (XI. 3.) AB végzés, Indokolás [33]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat” {lásd például: 3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}.
- [25] Az Alkotmánybíróság utal arra, hogy a másodfokú szolgálati bíróság határozatában egyértelmű indokát adta annak, hogy miért tartja szükségesnek a vizsgálóbiztosi vizsgálat kiterjesztését, melyre az ügyben alkalmazandó eljárási törvények rendelkezéseinek alapulvételével a másodfokú szolgálati bíróság lehetőséget látott, ennek eljárásjogi alapja pedig egyértelműen megjelölésre került a másodfokú határozat 12. oldalán. Ahogyan arra a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság is utalt, „a vizsgálóbiztos felhívásának a tényállás tisztázásához szükséges valamennyi körülmény feltárása érdekében az elsőfokú eljárásban lett volna helye, mely elmulasztott eljárási cselekmény azonban a másodfokú eljárásban kiegészítő bizonyítás elrendelésével a fentiekben rögzítettek szerint volt orvosolható”.
- [26] Az indítványozó szakértői bizonyítás elmaradásával kapcsolatos érvelésével összefüggésben pedig az Alkotmánybíróság azt rögzíti, hogy a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság a határozatában kellő indokát adta annak, hogy az első fokon eljáró szolgálati bírósággal egyetértve miért nem tartotta indokoltnak orvosszakértő bevonását az indítványozó fegyelmi felelősségét esetlegesen befolyásoló pszichés állapotának vizsgálatára (lásd különösen a másodfokú határozat 15. oldalát). Annak értékelése, hogy valamely ügyben szükséges-e szakértő kirendelése vagy sem, az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatának megfelelően olyan tényállás-megállapítási, bizonyítási, illetőleg bizonyíték-értékelési (és ekként nem alkotmányjogi) kérdésnek tekinthető, melynek felülbírálatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. Ennek megfelelően az alkotmányjogi panasz ebben az elemében sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét.
- [27] Az Alaptörvény a XXVIII. cikk (7) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben az Alkotmánybíróság kiemeli: az indítványozó az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárásban élhetett és kétséget kizáróan élt is a jogorvoslathoz való jogával, az indítványozó fellebbezését a másodfokú szolgálati bíróság minden elemében érdemben megvizsgálta és érdemben elbíráltta, a másodfokú szolgálati bíróságnak pedig az eljárási törvények lehetőséget adtak a támadott határozat megváltoztatására, illetőleg hatályon kívül helyezésére is. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése a jogorvoslathoz való jogot, azaz azt biztosítja, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}, nem teremt ugyanakkor kikényszeríthető jogosultságot arra, hogy a jogorvoslati kérelem az indítványozó számára pozitívan kerüljön elbírálásra {lásd például: 3289/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [23]}. Tekintettel arra, hogy az indítványozó fellebbezését a Kúria mellett eljáró másodfokú szolgálati bíróság érdemben megvizsgálta, és vizsgálatának eredményéről indokolt határozatában számot adott, az indítvány ebben az elemében sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem fogalmaz meg.

[28] 3. Az Alkotmánybíróság a fentiek alapulvételével az alkotmányjogi panaszt – az Ügyrend 5. §-a alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a), e) és h) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (3) bekezdésében foglaltakra is, visszautasította.

Budapest, 2022. január 4.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2795/2021.

